

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XII.
Jún
2009

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 6

Veľký deň

Bol to veľký deň pre naše deti. Bol to veľký deň aj pre nás. Aj bez slov o tom rozprávali detské vážne tváričky, rozcitlivé mamy, hrdí otcovia, krstní a starí rodičia, ktorí prišli vyprevadiť a povzbudiť malých kresťanov.

Detské hlásky sa niesli chrámom pri čítaní, spievaní a odriekaní prosieb. Prvýkrát sami za seba vyznali svoju vieru. Prvýkrát mohli prijať Ježiša v Sviatosti Oltárnej. Sú čisti, sú krásni, sú naši.

Modlime sa za nich, aby ich nadšenie neopadlo. Aby s tým, ako budú rásť a dospievať rástla a dospievala aj ich viera. Aby sme sa s nimi všetkými stretávali pravidelne v chráme. Aby mali čisté srdcia a otvorené mysle. Aby ich viera raz pre nich mohla byť oporou a záštitou.

Ďakujeme

Na jazyk sa tisnú slová vďaky. Vďaka duchovnému pastierovi našich ovečiek. Vďaka Vám, pán farár. Za to, že našim deťom venujete čas. Otvárate im dverka, ak my rodičia to neurobíme. Dokážete ich

zaujať a pritiahnuť. Rozprávate sa s nimi. Spievate s nimi. Vediete ich po ceste k Bohu. Ďakujeme.

Dozvuky

A čo „dozvuky“? No, mne sa veľmi páčili. Deti v bielych rúchach chodili celý nasledujúci týždeň na sv. omšu. Boli zhromaždení okolo oltára ako „miništranti“. Celý týždeň sa aktívne zapájali do svätej omše čítaním, prednesom prosieb, spevom.

Piatkové posedenie detí na fare urobilo peknú a tiež aj veselú bodku za celým týždňom.

Chcem veriť, že si zapamätajú radosť z rozvíjajúcej sa viery a možno z pocitu spoločenstva. Snáď aj vtedy, keď si budú spievať – alebo niekde začujú – pesničku, ktorou nás potešili:

„Chcem oslavovať svojho Pána,
chcem mu spievať novú pieseň.
Chcem ho chváliť,
chcem mu spievať novú pieseň.
Aleluja!“

Zuzana Fridrichová

Duchovná obnova

Pavol a my

Už druhý rok sa vo farnostiach pod Malými Karpatmi v dňoch 9.3. až 15.3.2009 konala v rámci obdobia pôstu duchovná obnova. V tomto roku – teda roku svätého Pavla – boli všetky príhovory v duchu témy PAVOL A MY.

Prinášame ďalší príhovor:

Peter Rúčka z Dlhej.

Muž a žena u Pavla

*„Muži, milujte manželky,
ako aj Kristus miluje
Cirkev a seba samého
vydal za ňu.“ (Ef 5,25)*

Čítanie z listu sv. Pavla Efezanom, ktoré sme počuli, a ktoré nám adresoval sv. Pavol, možno dnes znepokojí väčšinu žien v tomto kostole a bude im pripadať nielen ako hlásanie dávno prekonaných názorov ale ako názory idúce proti ľudskej dôstojnosti ženy. Pre zástancov nadržanosti muža bude toto čítanie znieť ako hudba z raja. Mnohým mužom asi najviac utkvél v hlave citát: „Ale ako je Cirkev podriadená Kristovi, tak aj ženy mužom vo všetkom.“

Sv. Pavol nemyslí na absolútne podriadenie ženy mužovi. Predovšetkým hovorí o vzájomnej podriadenosti: „Bratia,

podriaďte sa jedni druhým v báni pred Kristom.“ Táto požiadavka platí pre každú usporiadanú spoločnosť. Sme si síce všetci, čo sa týka ľudskej dôstojnosti rovní, ale predsa každý má iné talenty a z toho vyplývajúce iné poslanie. Uznávame, že v dobre fungujúcej spoločnosti musia byť ľudia, ktorí vedú ostatných a dokonca i nad nimi musí byť jeden, ktorý je zodpovedný za všetkých. Platí to v cirkvi a platí to aj vo svetskom štáte, platí to v každom fungujúcom podniku a platí to aj v rodine.

Máme si byť poddaní a to z báne voči Kristovi. „Ženy svojim mužom ako Pánovi, lebo muž je hlavou ženy, ako je aj Kristus hlavou Cirkvi, on, Spasiteľ tela. Ale ako je Cirkev podriadená Kristovi, tak aj ženy mužom vo všetkom.“ Možno sa aj niekto zľakne, keď počuje ako a na koľko má byť z božieho príkazu žena podriadená svojmu mužovi. Možno to niekým otrasie, zvlášť ak si uvedomí, čo všetko niektorí muži vyžadujú od žien. Pri čítaní Pavlovho listu si musíme uvedomiť, že jeho slová nie sú adresované ľuďom tohto pomýleného sveta – pohanom ale kresťanom. A skutočným kresťanom je ten človek, ktorý prijal Krista ako normu a vzor svojho chovania, ktorý prijal Krista ako vnútornú silu k mravne dokonalému životu. Teda prvou podmienkou toho, aby sa žena podriadila svojmu mužovi vo všetkom, je jeho podriadenie sa vo všetkom Kristovi. Len takýto muž môže vyžadovať takúto poslušnosť a podriadenosť od svojej ženy.

Nemá takéto právo ten, kto sa sám nechce podriaďovať Božiemu zákonu, napr. muž alkoholik. A teda, ako hovorí sv. Pavol, ako Kristus je Spasiteľ svojho tela, tak aj muž – kresťan má byť nie tyranom svojej ženy, ale jej spasiteľom, napr. už tým, že prinesie rozumný prvok do intuitívneho a emočného sveta svojej ženy, že ju vypočuje a poradí jej.

Ved' nakoniec v ďalšej časti listu sv. Pavol konkrétne ukazuje, ako to má vyzerať. Čo všetko ma urobiť kresťanský manžel pre svoju ženu: „Muži, milujte manželky, ako aj Kristus miluje Cirkev.“ A ako miluje Kristus svoju Cirkev? „Seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom, aby si pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškvrnená.“ Teda, to, čo sa má každý muž – kresťan učiť od Krista, je láska až po sebaobetovanie. Ježiš Kristus je dokonalý muž a dokonalý otec, lebo On seba samého vydal až na smrť. Toto je vzor lásky, ku ktorému sme ako muži pozvaní. Myslím si, že žiadna rozumná žena, nebude proti podriadenosti takémuto mužovi, čosi namietat'.

Ďalší dôvod lásky muža voči svojej manželke naznačuje sv. Pavol o kúsok ďalej: „Tak sú aj muži povinní milovať svoje manželky ako vlastné telá. Kto miluje svoju manželku, miluje seba samého. Ved' nik nikdy nemal v nenávisti svoje telo, ale živí si ho a opatruje, ako aj Kristus Cirkev, lebo sme údmi jeho tela.“ Vzťah k svojej žene má byť podobný vzťahu k svojmu vlastnému telu. Na tejto добрote voči sebe samému, ktorá sa u normálneho človeka predpokladá, má mať účasť celá rodina. Sú dva v základe chybné postoje voči sebe. Človek sa môže

milovať sebecky a bezohľadne voči blížnemu, alebo sa môže nenávidieť a nechce sa prijať taký, ako ho stvoril Boh. Obidva tieto postoje sú pomýlené. Človek musí správne milovať seba samého, aby dokázal milovať svojho blížneho.

Sv. Pavol na záver tejto state opakuje posolstvo z knihy Genezis, na ktoré sa často zabúda: „Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele.“ Manželia vytvárajú čosi nové, čo má prednosť pred detinskými väzbami na rodičov. Nechceme tým tvrdiť, že muž, ktorý sa oženil alebo žena, ktorá sa vydala, už nemá podľžnosť voči svojim rodičom. Skôr tu ide o skutočnosť posvätnosti novej rodiny, ktorej stabilitu treba predovšetkým chrániť. A nikto ani rodičia nemajú právo rozbíjať tento zväzok, ak je raz uzavretý pred Bohom a cirkvou. Sv. Pavol zakončuje týmito slovami: „Toto tajomstvo je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi.“

Na záver ešte uvediem niekoľko pekných myšlienok o manželstve:

Sv. Ambróz sa prihovára mužom:
„Nie si pánom, ale manželom, nedostal si otrokyňu, ale manželku. Odplácaj sa jej pozornosťou a buď jej vďačný za lásku.“

„Vybral som si; nie je mojím cieľom hľadať, čo by sa mi páčilo, ale páčiť sa tomu, koho som si vybral.“ (Alain)

Johann Sebastian Bach adresoval svojej starnúcej manželke tieto krásne slová:
„Tvoje plavé vlasy boli tak dlho pre mňa slnečnou žiarou, ale strieborné teraz sú mojím mesačným svetlom – a to je oveľa lepšie svetlo pre nás zamilovaných.“

Pavlovo obrátenie

Päť premien v jednom obrátení

Pavol, apoštol národov, mozaika z 5. st.
v arcibiskupskej kaplnke v Ravene

Stretnutie s Kristom ovplyvnilo Pavla na celý život, a to tak, že o tom hovorí spôsobom akoby sa jeho život delil: **na čas prežívaný bez Krista a na čas prežívaný s Kristom**. Obrátenie Pavla to nebol len pád... Mnohých jeho postojov sa dotkla premena. Musel nanovo premyslieť celý doterajší život, preštudovať Písma, tentoraz vo svetle stretnutia s Ježišom. Tie premeny môžu byť dobrou pomôckou aj pre naše obrátenie. Náš život sa podobá Pavlovmu – ani my nie sme neveriaci, uctieваме Boha, navštevujeme sv. omše, snažíme sa zachovávať Božie prikázania a nehrášiť. Všetko je to dobré, ale asi to nestačí. Veľa vecí, ktoré robíme, môžu

slúžiť nám ale nie Bohu. V modlitbe sa môžeme starať o našu spásu alebo o spásu iných, ale nie je v nej láska k Bohu. Môžeme žiť Božie prikázania, ale máme z toho akési zadost'učinenie, že sme lepší od iných. Pavol je známy tým, že pred obrátením bol veľmi nábožný a horlivý, no v jeho živote Ježiš nemal miesto a práve toho sa Ježiš dožadoval. Možno práve dnes stojí Ježiš pred nami a prosí, aby sme ho prijali ako našu Cestu, Pravdu a Život. Z toho pohľadu prejdeme premeny, aké sa udiali v Pavlovom živote.

Prvá premena: od Zákona k milosti. Podľa mentality zbožného Žida spása spočívala v tom, že **kto plní Zákon, bude žiť** (porov. Rim10,5). Boh uzavrel zmluvu so svojím ľudom a dal mu Zákon, a ak ho plnil dostával požehnanie. Jednoduché: priepustkou do neba boli ruky plné dobrých skutkov (plnenie Zákona). Kto by však Zákon nedodržiaval, ten by bol zbavený šťastia navždy. Takže prakticky všetko záležalo od osobného úsilia každého.

Keď si uvedomíme, že Zákon obsahoval až 613 predpisov a tie sa delili na ďalšie, vidíme, že to bola nekonečná reťaz drobností – bremeno, ktoré nebol schopný uniesť nikto (porov. Sk15,10). Pavol si uvedomil, že Zákon síce dával poznať, čo je hriech, ale nebol schopný zmeniť ľudské srdcia. A hoci nebol zlý, jeho úloha sa skončila. Bol ako pedagóg, ktorý nás mal priviesť ku Kristovi, ale keď Boh poslal na svet svojho Syna, stratil svoj význam. Boh už nie je tvrdý zákonodarca a sudca, ktorý hodnotí naše skutky, ale milosrdný Otec, ktorému záleží, aby sme dosiahli plnosť života. Nie je pokladníkom, ktorý nám vypláca podľa našich skutkov, ale je bohatý na milosrdenstvo.

Spásu nedosiahneme svojimi silami. Mohli by sme sa postaviť hoci aj na hlavu, aj tak si nepredĺžime život ani o minútu.

Spása, čiže večný život, je milosť, čiže Boží nezištný dar. Naše dobré skutky majú byť len povinnou odpoveďou na ten Boží dar, a nie niečím, čo nám zaistí uje spásu. Tú nám môže zaistiť len Boh.

Prvú premenu by sme mohli charakterizovať asi ako prechod: od bezúhonného farizeja – k hriešnikovi, ktorému sa odpustilo; od sebestačnosti – k úplnému opretiu sa o Boha, o jeho milosrdenstvo; od viery v svoje možnosti – k dôvere v Božiu dobrotu. Všetko záleží od toho, nakoľko dôverujeme Ježišovi. Jeden z lotrov na kríži dôveroval Ježišovi v poslednej chvíli svojho života a dostal uistenie, že bude v raji – to znamená, že dostane večný život. Neznamená to, že môžeme teraz žiť ako sa nám páči a prestaneme sa usilovať robiť dobro. Pavol bol horlivý aj pred aj po svojom obrátení. Zmenil sa však základ jeho života: nespolieha sa už na seba, ale na Ježiša.

A akí sme my? Dôverujeme na 100% Ježišovi, či ešte nie? Ak nedôverujeme Ježišovi, tak:

– nám všetko ide dobre, sme so sebou spokojní, so všetkým si poradíme. Boh je len pečiatkou, ktorá má len potvrdiť, že sme vynimoční;

– alebo sme sa viackrát potkli, stalo sa nám niečo smutné, možno nejaký hriech, s ktorým si nevieme rady a vtedy sa všetko rúca, lebo sme sa spoliehali na seba. Naša „akoby – viera“ je ako rozbité sklo, ktoré sa už nedá zlepíť. Pretože sme sa nenaučili dôverovať Bohu, vidí sa nám, že svet sa zrútil, sme odpísaní a už nemáme nádej.

Stretnutie Pavla s Kristom aj v nás môže vzbudiť väčšiu dôveru v Boha. To známe z obrazu Božieho Milosrdenstva: „**Ježišu, dôverujem v teba**“, ktoré prežil aj Pavol. Nie sebe, v teba.

Druhá premena: od obriezky k viere. Obriezka u Židov bola vonkajším zna-

mením príslušnosti k vyvolenému národu. Obrezaní sa automaticky považovali za lepších od neobrezaných, čiže od pohanov a hriešnikov. Pavol bol tiež obrezaný. Ale keď stretol Ježiša pochopil, že je to len obyčajný znak, ktorý nič nezaručuje. Najdôležitejšie je „*obrezanie srdca*“ (Rim 2,28n). Máme patriť Bohu nielen navonok, nielen preto, že sme zapísaní v krstnej matrike a boli sme pobirmovaní – to nestačí; **máme patriť Bohu srdcom.** Zákon, obriezka, svätýňa začali zastupovať vzťahy s pravým Bohom. Ľudia sa uspokojovali tým, že si splnili nejakú náboženskú povinnosť. Preto Boh skrze prorokov a Ježiša kričí: „*milosrdenstvo chcem a nie obetu*“.

Viera nespočíva v tom že verím v čosi, ale že verím Niekomu. Je vzťahom s osobou – Bohom, opretým na úplnej dôvere. Pavol Timotejovi nepovie: „*viem v čo som uveril*“, ale: „*viem, komu som uveril, a som presvedčený...*“ (2 Tim1,12)

Obriezka **v našom prípade** môže znamenať istotu, že všetko je v poriadku – bol som pokrstný, chodím do kostola, plním si svoje kresťanské povinnosti, nikoho som neokradol, nezabil, modlím sa ráno i večer. Ale ak len takto vyzerá náš náboženský život, tak sa skladá len z vonkajších znakov, ale to nie je život viery v Božieho Syna.

Tretia premena: od Izraelitu ku kresťanovi. Pavol bol na svoj pôvod pyšný. Patril k národu, s ktorým sám Boh uzavrel zmluvu. Žiadnemu inému národu Boh nezveril svoj Zákon, ani ho nenazval „*svojím národom*“. Odtiaľ Izraeliti prechovávali určité pohrdanie voči cudzincom, pretože nepatrili k národu, ktorý si Boh vybral pre seba.

Teraz, keď Pavol stretáva Ježiša, dozvedá sa, že Boh chce, aby **všetci ľudia boli spasení**, tiež aj pohania. Neráta sa už

telo ani krv, ale len viera a Duch, ktorý všetkých zjednocuje. Božími synmi nie sú potomkovia Abraháma, ale tí, ktorí sú poslušní Božiemu Slovu.

Táto premena nám ukazuje pravdu o Cirkvi, v ktorej je miesto pre všetkých, tiež pre tých, ktorí si v našich očiach nezasluhujú meno kresťan. Možno jestvujú také osoby, s ktorými by sme sa nechceli stretávať, ani spoločne jesť; osoby, ktorých prítomnosť nás znervózňuje alebo priam raní. Najradšej by sme ich videli na druhej strane barikády, a ktorých by aj Boh odpísal. No do spoločenstva Cirkvi vstupujú predovšetkým hriešnici a často sú to osoby, ktoré nám spôsobujú najviac nepríjemností. Obrátenie nás vyzýva k neustálemu odpúšťaniu krívd spôsobených inými, vyzýva nás k hľadaniu **jednoty**.

Štvrtá premena: od prenasledovateľa k apoštolovi. Pred obrátením Pavol nemohol zničiť, aby Kristovi učeníci beztriestne otravovali čistotu náboženstva Izraela. Preto ich ničil a neváhal aj zabíjať. Pripomeňme si scénu kameňovania Štefana. Celá udalosť sa končí tvrdením, že svedkovia tejto akcie odložili svoje plášte pri Šavlovi (porov. Sk7,58).

Aj tento pohľad Pavlovho života pri stretnutí s Kristom ustupuje premene. Pavol je povolaný za **apoštola**. Aj keby chcel, nemôže ostať ľahostajným. Nestačí len prestať prenasledovať iných, treba sa premeniť na svedka toho, čo sám videl. Ten, ktorý najusilovnejšie bojoval proti viere, sa stáva jej obrancom a učiteľom.

Je to **premena od prenasledovateľa**, ktorý vydával rozsudok a považoval sa za sudcu iných, tých horších, a chcel usporiadať svet podľa seba – k apoštolovi, ktorý sa stal prenasledovaný pre Krista.

My by sme neraz chceli v náboženstve vidieť akúsi ochranu alebo množstvo

privilegií. Vidí sa nám, že keď už veríme, tak nám je Pán Boh povinný splniť všetko o čo ho len poprosíme. Niekedy prijímame taký postoj, ktorý je plný požadovačnosti. Môžeme sa však opýtať: **kto komu má slúžiť?**

Piata premena: zo sluhu na syna. Premena Pavla nenastúpila vtedy, keď zmenil svoje teologické koncepcie, ale vtedy, keď **sa zmenil jeho život**. Nejde tu o obrátenie z hriešnika na spravodlivého, pretože Pavol ako horlivý farizej dodržiaval všetky predpisy Zákona. Premena Pavla bola oveľa hlbšia: bola prechodom od poslušného sluhu k synovi, ktorý má právo na dedičstvo Otca. V čom táto premena spočívala?

Sluha je zaviazaný dodržiavať pánove príkazy. Vždy sa bojí trestu, keď nesplní nároky a požiadavky svojho pána. Na záver dňa si nesadá s rodinnými príslušníkmi, ale si berie zásteru a ich obsluhuje.

V protiklade k sluhovi, **syn** sa nebojí svojho otca, ale k nemu hovorí „abba“, tato. Dokonca aj keby sluha a syn pracovali na jednom poli, syn robí s inou motiváciou, než sluha. Dôležité je nielen to, čo robí, ale ešte aj spôsob, akým vykonáva svoju prácu. Syn si je vedomý toho, že je milovaným synom a že má právo na dedičstvo svojho otca.

Pravé obrátenie Pavla spočívalo v tom, že prestal žiť ako otrok poslušný prikázaniam svojho pána a začal žiť ako syn, ktorý to, čo robí, vykonáva z lásky k otcovi, pričom má istotu, že dostane jeho dedičstvo.

A ako je to s nami? Chceme slúžiť Bohu z povinnosti a zo strachu, či z lásky, s vedomím, že v Kristovi som milované Božie dieťa a spoludedič všetkého, čo patrí Božiemu Synovi?

Ako odovzdať vieru súčasnému mladému človeku

Veď to je ľahká úloha! Áno, zdá sa ľahká – na prvý pohľad! Ako mám odovzdať vieru súčasnému mladému človeku? Priznám sa, že ma hneď nič nenapadlo. Pár dní som nad tým rozmýšľala, až som sa zverila mame. Tá mi hneď poradila – opíš, ako si ty začala veriť, kto ťa k viere priťahol, čo alebo kto ti bol príkladom!

Spomenula som si na televízny program ku Dňu učiteľov – skupina starších – mladších ľudí blahoželala bývalej pani učiteľke k jej 100 – tým narodeninám. Padali slová úcty a vďaky. Ona s úsmevom, skromne prijímala kytice kvetov na schodoch kostola. Celý život venovala deťom – svoje nemala, učila deti a ich deti... Učila ich rodný jazyk – slovenčinu. Ako učiteľka sa v minulosti musela – alebo lepšie povedané – mala vyrovnat' s náboženškou otázkou. Keď ju preverovali, vždy vravela – držím sa osnov, metodiky výučby, s náboženstvom som vyrovnaná – päťdesiat rokov som verila, veriť budem i ďalších päťdesiat! A naozaj učila. Vravela, že okrem osnov sa pridŕžala najľahšej pomôcky, ktorá jej bola oporou vo výučbe – Desatoro Božích prikázaní. Veď si len vezmite – Cti otca i matku svoju..., nezabíjaj, nepokradneš... Čo nám tieto prikázania dávajú – ukazujú nám cestu k dennému správaniu, správaniu sa v spoločnosti, úcte voči starším a mladším.

Rozmýšľala som nad jej slovami – má pravdu! Ako ja odovzdám vieru súčasnému mladému človeku? Budem to vedieť? Zneistila som. Chcem použiť svoj osobný príklad, nenásilnou formou mladému človeku vštepovať zásady viery, lásky, nádeje. Padnú moje slová na úrodnú pôdu? Akú formu výchovy použijem?

Uvediem príklad z našej farnosti. Kňaz – mladý človek, ktorý prevzal farnosť po staršom predchodcovi, vedie svojich farníkov podľa Božích pravidiel. Tak ako predchodca. A predsa idú za ním starší a aj mladí ľudia vo väčšej miere. Ako je to možné? Nevieť presne – ale možno je to jeho prístupom k ľuďom – vie vypočuť, poradiť, pomôcť staršiemu i mladšiemu. Nerobí rozdiely medzi ľuďmi, vie sa znížiť na ich úroveň – a nebojí sa, že by to niekto zneužil. Nevyvyšuje sa. Prívita v chráme i na fare starého, mladého, pristaví sa na ulici, poradí, usmeje sa. Ľudia ho majú radi. Jeho slová padajú na úrodnú pôdu. No prežil i zaťažkávacie skúšky – opravu a rekonštrukciu kostola, fary, výstavbu nového kostola. Ale najťažšia skúška pre neho bola – a to je len môj názor – príprava dospievajúcich detí na sviatosť birmovania. Udržať pozornosť detí, mládeže, naučiť ich a pripraviť, si vyžadovalo anjelskú trpezlivosť. Vzal si ako pomocníkov o rok – dva staršiu mládež, ktorí s ním pracovali a pomáhali mu rozoberať témy v tímoch. Spoločná práca deti zaujala, využili audiovizuálnu techniku, internet. Páčilo sa mi, ako poctivo pracovali a učili sa spolu s rodičmi, a aj to, akú mali radosť, keď už prevzali sviatosť birmovania. To je len jeden príklad, ako by som aj ja chcela pracovať – zobrať si príklad zo skutočného života.

Súčasný mladý človek je obklopený informáciami rôzneho druhu, technickými, vedomostnými, spoločenskými. Venuje sa tým, ktoré sú najľahšie dostupné, ktoré sú „najľahšie“ – na riešenie ktorých nemusí vynakladať veľké úsilie, námahu. Ktoré nevyžadujú od neho skutky, veľké činy. Urobiť niečo navyše v dnešnej dobe – to si mnohí dajú dobre zaplatiť! Na človeka, ktorý pracuje v charitatívnej oblasti, dobročinnosti – pozerajú ako na divného

človeka. Určite ich k podobným názorom nevedú učitelia v škole, ale prídu k nim v reálnom živote.

Všimla som si, že v poslednej dobe často chodia rodičia s malými – ročnými, dvojrôčnými deťmi do kostola. Kým spí dieťa v kočíku je dobre, no keď o pár mesiacov vyrastie a pozoruje okolie – je problém dieťa udržať v pokoji, tichosti. Tie detičky, ktoré chodia častejšie s rodičmi na svätú omšu – sa už vedú správať ticho, so záujmom sledujú priebeh, nevyrušujú. Myslím si, že už to je dobrým znakom o odovzdávaní viery.

Moji rodičia nám, deťom dali pekný príklad spoločným životom, v ktorom nechýbala láska k nám, deťom, nechýbala láska a úcta jedného voči druhému, nechýbala láska k Bohu. Nepreháňali to s nárokmi na nás, ale vedeli nás udržať v realite dnešného života. Odovzdali nám základ, ktorý mi ďalej spracúvame.

Vrátim sa ešte k 100 – ročnej pani učiteľke. Na otázku, aký odkaz nechá deťom – povedala – nie deťom, ale rodičom. Mladú mamičku s dieťaťom na prechádzke poprosím: „Keď pôjdete okolo kostolíka, zastaňte na pár minút a povedzte dieťaťu – tu spí Ježiško, je tam sám, pozdrav ho, zamávaj – daj mu pá – pá! To je viac ako modlitba dospelého človeka!“

Ako odovzdať vieru súčasnému mladému človeku? Myslím si, že treba využiť základ, ktorý dostali mladí ľudia v rodine, v spoločnosti rozvíjať ich záujmy, príklady zo života svätých, i zo života súčasníkov, ktorí vedú normálny život podľa kresťanských zákonov. Prosím Pána Boha o silu a schopnosť vedieť odovzdať vieru súčasníkom.

študent pedagogickej fakulty
Anna Brezinová
spracovala Anka Oravcová

Stretnutie speváckych zborov

S našim priateľským zborom Moravan z Kroměříža sme sa dohodli, že by sme v tomto roku radi spoločne oslávili svätú omšu v Ružovej doline na sviatok svätého Urbana.

Okrem toho nás medzičasom oslovili priatelia z mužského speváckeho zboru Bradlan z Trnavy, či by nebolo možné u nás uskutočniť koncert, v ktorom by vystúpil ich priateľský mužský spevácky zbor Union Chorale 1882 z francúzskeho mesta Saint-Louis.

Samozrejme sme súhlasili, pretože to bola príležitosť privítať v našej obci spevácke zbory v z troch krajín a vzájomne sa obohatiť spevom i nadviazaním nových priateľstiev. Brali sme to aj ako ocenenie našich organizátorských schopností.

Nič nebránilo tomu, aby sa v sobotu 23. mája 2009 vo farskom kostole svätého Martina z Tours uskutočnila medzinárodná prehliadka sakrálnej hudby. Okrem uvedených štyroch speváckych zborov v programe vystúpili aj mladé talenty. Svoje umenie predviedlo Sláčikové trio pri ZUŠ v Trnave z triedy pani učiteľky Alžbety Ševečkovej v zložení:

Hanka Dzurjaninová a Tadeáš Mazúr – husle, 3. ročník

Katarína Vanáková – violončelo, 2. ročník

Tých, ktorí vytrvajú a svoj talent zdokonaľujú, zastúpila naša mladá umelkyňa, študentka konzervatória v hre na violončelo Magdaléna Izakovičová.

Koncert prebiehal vo veľmi príjemnej atmosfére, ktorú vytvorili nielen účinkujú-

ci, ale aj vnímavé a skvelé publikum. Všetkých nás veľmi tešilo spievať.

Pred odznením záverečnej piesne *Aká si mi krásna* v podaní všetkých účinkujúcich, ktorú dirigovala Ing. Alena Baranovičová odovzdal náš pán starosta František Oboril kytice dirigentom a poprial účinkujúcim veľa úspechov v ich ďalšej umeleckej činnosti. Dirigenti hosťujúcich zborov si vzájomne vymenili spomienkové darčeky a kytice kvetov. Na záver poďakoval za pekný večer všetkým zúčastneným aj pán farár Peter Cibira. Milým prekvapením bolo to, že hostí z Francúzska oslovil v ich rodnom jazyku a svoje poďakovanie vo francúzštine pridala aj naša dirigentka Alenka Baranovičová.

Program konferovala predsedníčka Suchovského speváckeho zboru Alena Lastovičková, ktorá na záver spolu s pánom starostom pozvala účastníkov prehliačky a hostí do kultúrneho domu na spoločné posedenie.

Touto cestou by sme ešte raz chceli srdečne poďakovať pánovi farárovi Petrovi Cibirovi za jeho ústretovosť a poskytnutie priestorov farského kostola na toto výnimočné kultúrne podujatie. Naše poďakovanie patrí aj starostovi Obecného úradu v Suchej nad Parnou pánovi Františkovi Oborilovi, spoluorganizátorovi

celého podujatia.

A vďaka patrí Ing. Tiborovi Mikušovi, predsedovi Trnavského samosprávneho kraja, ktorý prevzal záštitu nad všetkými koncertmi, ktoré v našom regióne zorganizoval robotnícky spevokol Bradlan pre svojich priateľov z Francúzska.

Ďakujeme všetkým sponzorom a ostatným spoluorganizátorom za pomoci ktorých sme mohli toto krásne podujatie zrealizovať.

Nedeľa bola venovaná slávnostnej bohoslužbe v Ružovej doline k sviatku svätého Urbana. Zúčastnili sa jej i naši priatelia zo zboru Moravan. Obohatili sme ju nielen spevom, ale aj prekrásnymi našimi a hanáckymi krojmi. Po svätej omši nasledovalo agapé za doprovodu dychovej hudby Suchovanka a manželov Oborilovcov.

Hoci nás priatelia z Moravy navštívili už viackrát, doteraz nebola príležitosť ukázať im aj našu krásnu prírodu v okolí priehrady. A tak pred ich cestou domov sme sa tam zastavili a spontánne i radostne oba zbory zaspievali *Aká si mi krásna*. Každý z nás bol plný nádherných dojmov, ale i vďaka a pokory za všetko, čo sme po tieto dni prežili.

členovia Suchovského speváckeho zboru
foto: Peter Spusta

Veľkonočný farský stolnotenisový turnaj

Už štvrtý ročník veľkonočného farského stolnotenisového turnaja sa odohral 25.–26.4.2009.

V predchádzajúcich ročníkoch sa nedeľňajšie zápasy končievali až vo večerných hodinách, preto sa tentokrát začala registrácia už na obed. Novinkou bola aj účasť štyroch najlepších žiakov aj v nedeľňajších zápasoch. Víťaznú trojicu doplnil Tomáš Marekovič.

Pre mladých začínajúcich športovcov to bola možnosť porovnať si svoje sily s „dospelákmi.“ Aj keď sa v základných skupinách umiestnili nižšie v tabuľke, do počtu určite neboli. Vyhratými setmi sa stali i mnohým dospelým rovnocennými protihráčmi. Niektoré zápasy dokonca vyhrali.

Súťaž pre nich znamenala dobrú skúsenosť a viacerí skonštatovali, že nám vyrastajú schopní hráči, ktorí možno budú úspešne reprezentovať svoju obec.

Trénersky sa im venuje Jozef Dubovský st.

text a foto: Peter Spusta

žiaci (zľava):

1. Marek Planeta
2. Silvia Marekovičová
3. Šimon Mesíček

ženy (zľava):

1. Gabriela Malíková
2. Ružena Kuracinová
3. Silvia Marekovičová

muži (zľava):

3. Adam Riško
1. Peter Križan
2. Ján Dubovský

Apoštolát modlitby na mesiac jún:

- **Všeobecný:** Aby sa medzinárodná pomoc osobitne zamerala na odstránenie zahraničných dlhov.
- **Misijný:** Aby jednotlivé cirkvi, pôsobiace v oblastiach poznačených násilím, podporovala láska a blízkosť všetkých katolíkov sveta.
- **Úmysel KBS:** Aby sme si pri spytovaní svedomia stále pripomínali život, prácu a odhodlanosť svätého Pavla žiť s Kristom a pre Krista.

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu
s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev,
farnosť Suchá nad Parnou, č. 431,
PŠČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.

šéfredaktor: Mgr. Peter Cibira,
administrátor farnosti

grafická úprava: Ing. Peter Spusta
e-mail: spusta8@mail.t-com.sk

náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98

Registrácia MK SR, č. 1/2001

ISSN 1337-5849

Cena: dobrovoľný príspevok

máj v našej farnosti

pokrstení:

* 25. 3.2009, Barbora Kollárová, Suchá

* 21.10.2008, Vanesa Kristová, Suchá

* 1. 4.2009, Marek Benko, Suchá

* 20. 1.2009, Dávid Rafael Martišovič, Suchá

* 12. 4.2009, Jakub Mišo, Suchá

zosnulí:

+ 26.4. Stanislav Martišovič, Suchá, 63 r.

+ 8.5. Emanuel Záležák, Suchá, 84 r.

+ 15.5. Karol Birkuš, Suchá, 70 r.

sviatosť manželstva uzavreli:

2.5., Martin Pinček a Blanka Izakovičová

9.5., Ľubomír Tollarovič a Eva Paráková

Výročia, pripravované akcie

3.6.

výročie smrti bl. pápeža Jána XXIII (1963)

6.6.

pripravovaná biskupská vysviacka
Mons. Róbert Bezák (2009), Trnava

9.6.

výročie smrti biskupa Mons. Róberta
Pobožného (1972), Rožňava

12.6.

biskupská vysviacka Mons. Ján Sokol,
arcibiskup, (1988), Trnava

14.6.

pripravovaná biskupská vysviacka
Mons. Cyril Vasil (2009)

19.6.

výročie smrti arcibiskupa Mons. Eduarda
Nécseyiho (1968) Nitra

24.6.

narodenie sv. Jána Krstiteľa hlavného
patrona arcidiecézy, Trnava

29.6.

zbierka „Halier svätého Petra“

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na jún

Rozpis svätých omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy

Sv. omše v týždni

utorok až piatok v Suchej o 18.00

streda v Košolnej o 17.00

štvrtok vo Zvončine o 17.00

štvrtok v Suchej po sv. omši tichá adorácia do 19.00

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. júna – Svätodušný pondelok

18.00 – Suchá

7. júna – Najsvätejšia Trojica

18.00 – Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Košolná

11. júna – Najsvätejšie Kristovo telo a krv

17.00 – Košolná, v stredu, platná na sviatok

18.00 – Suchá, v stredu, platná na sviatok

7.30 – Zvončín;

18.00 – Suchá – s procesiou

14. júna – 11. nedeľa v Cezročnom období

18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Zvončín

19. júna – Najsvätejšie Srdce Ježišovo

18.00 – Suchá

21. júna – 12. nedeľa v Cezročnom období

18.00 – Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Košolná

28. júna – 13. nedeľa v Cezročnom období

18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Zvončín

29. júna – Peter a Pavol, apoštoli

7.30 – Košolná;

17.00 – Zvončín; 18.00 – Suchá

Jún 2009

Cezročné obdobie

Po 1 Svätodušný pondelok

Ut 2 Marcelín a Peter, mučeník

St 3 Karol Lwanga a spol. mučeníci

Št 4 Kvirín, biskup, mučeník

Pi 5 Bonifác, biskup, mučeník

So 6 Norbert, biskup

Ne 7 Najsvätejšia Trojica

Po 8 Medard, biskup

Ut 9 Efrém, diakon, učiteľ Cirkvi

St 10 Diana, panna

Št 11 Najsvätejšie Kristovo telo a krv

Pi 12 Gašpar Bertoni, kňaz

So 13 Anton Paduánsky, kňaz, uč. Cirkvi

Ne 14 11. nedeľa v cezročnom období

Po 15 Vít, mučeník

Ut 16 Neit, mučeník

St 17 Nikander a Marcián, vojaci a muč.

Št 18 Gregor Barbarigo, biskup

Pi 19 Najsvätejšie Srdce Ježišovo

So 20 Nepoškvrnené Srdce Panny Márie

Ne 21 12. nedeľa v cezročnom období

Po 22 Paulín z Noly, biskup

Ut 23 Jozef Cafasso, kňaz

St 24 Narodenie Jána Krstiteľa

Št 25 Maxim, biskup

Pi 26 Ján a Pavol, mučeníci

So 27 Cyril Alexandrijský, biskup, uč. Cirkvi

Ne 28 13. nedeľa v cezročnom období

Po 29 Peter a Pavol, apoštoli

Ut 30 Prví sv. mučeníci Cirkvi v Ríme